

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Z. K.**
bytem [adresa bydliště]

zastoupeného Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem
sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 6. 2016, čj. MV-64964-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 7. 6. 2016, čj. MV-64964-4/SO-2016 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 15. 2. 2016, čj. OAM-798-34/ZR-2015 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 9. 6. 2016, žalovaná odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve uvedla, že žalobci bylo dne 1. 7. 2004 uděleno povolení k trvalému pobytu a následně ve vší stručnosti zrekapitulovala průběh správního řízení o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu, skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně a závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 2 – 4 odůvodnění Napadeného rozhodnutí).
4. K námitce nepřezkoumatelnosti Prvostupňového rozhodnutí poukazující na to, že zjištěný skutkový stav neměl oporu ve spise, uvedla, že tuto odvolací námitku mohla vypořádat pouze v obecné rovině, v níž byla rovněž žalobcem vznesena. Žalovaná neshledala, že by Prvostupňové rozhodnutí vykazovalo vadu nepřezkoumatelnosti, když obsahovalo všechny náležitosti uvedené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a bylo správním orgánem prvního stupně řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.
5. K odvolací námitce žalobce, v níž žalobce poukazoval na to, že se správní orgán prvního stupně řádně nezabýval otázkou přiměřenosti zásahu způsobeného Prvostupňovým rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná s odkazem na judikaturní východiska Nejvyššího správního soudu konstatovala, že bylo třeba se zabývat intenzitou zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, přičemž dospěla k názoru, že dopad Prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byl přiměřený s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku žalobcem. Žalovaná v této souvislosti ve vztahu k hledisku žalobcova soukromého a rodinného života připomněla, že žalobce od roku 2007 nebyl v kontaktu se svoji manželkou, z její strany nebyl navštíven ani ve výkonu trestu ve Věznici Plzeň, a manželé spolu ani fakticky nežijí. Přitom žalovaná podotkla, že i z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 69/2013 - 35, vyplývá, že nešlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný, když žalobce se do současné složité situace dostal především sám svým vlastním jednáním, dopouštěl-li se trestné činnosti v úmyslu přímém, ačkoliv věděl, že může být zasažen do jeho práva pobývat v České republice. Tím fakticky prokázal, že mu na povolení k trvalému pobytu příliš nezáleželo. Žalovaná k odpovídající námitce uvedla, že nebyl nikterak prokázán pobyt dvou dcer žalobce na území České republiky, když od roku 2006 nejsou o rodině ani jejím pobytu známy žádné okolnosti. Žalovaná uzavřela, že Prvostupňové rozhodnutí tedy nebylo s to zasáhnout do rodinného života žalobce, a to zejména proto, že jeho rodinný život se v České republice vůbec nerealizoval. Žalobce trávil čas ve vězení a na výchově

svých dcer se ani nemohl podílet, nepravděpodobná byla i skutečnost, že obě dcery žijí s matkou ve Spolkové republice Německo. K tíži žalobci žalovaný rovněž přičetl, že žalobce v rámci vedeného správního řízení zůstal naprosto nečinný, nijak netvrdil či neprokazoval, že Prvostupňové rozhodnutí by mohlo do jeho rodinných poměrů zasáhnout a nepředložil ani žádný důkaz v podaném odvolání. Žalovaná rovněž konstatovala, že žalobce k České republice nepoutaly ani žádné ekonomické vazby, nevlastnil zde žádnou nemovitost a jako jediný společník a jednatel společnosti ARIZONA 111 s.r.o., jejímž předmětem podnikání byly „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, nebyl vázán pouze na výkon podnikání v rámci České republiky, neboť se nejednalo o jakkoliv specifickou podnikatelskou činnost. S odvoláním na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 69/2013 - 35, pak žalovaná uzavřela, že ani zdravotní stav žalobci nebrání vykonávat výdělečnou činnost ve své zemi původu, kterou ostatně opustil až jako dospělý, ve 24 letech věku. Na tomto místě také žalovaná připomněla, že v zemi původu žalobce žili jeho rodiče stejně tak jako jeho dvě dcery, pokud byly naživu.

6. Následně žalovaná v rámci vypořádání odpovídající odvolací námitky žalobce přistoupila k hodnocení intenzity narušení veřejného pořádku žalobcem, kterou označila za „značnou“. Žalobce se totiž dle žalované od listopadu 2008 do roku 2009 účastnil zločinného spolčení ve smyslu § 163a odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákon**“). Vedle toho se účastnil ve formě pomoci na trestném činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 176 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákona. Žalobce tak tvořil součást zločineckého uskupení, které padělalo doklady osob žijících převážně na Kavkaze, aby usnadnilo jejich migraci na území Evropské unie s tím, že útvary Policie ČR měly závažné podezření, že mezi zákazníky zločinecké skupiny patřili i členové radikální a militantní islámské skupiny Jamaat Shariat. Přestože napojení na tuto skupinu trestní soud nepovažoval za dostatečně prokázané, konstatoval, že rovněž v případě žalobce bylo závažné podezření, že jednal v úmyslu usnadnit teroristický útok (str. 19 rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 9 To 345/2013). Žalobce tak touto svou odvolací námitkou podle žalované bagatelizoval své protiprávní jednání, jež spočívalo v pomoci při zajišťování výroby padělaných dokladů, koordinaci jednotlivých objednávek, přechovávání již vyrobených dokladů a jejich převozu z České republiky do Spolkové republiky Německo, jakož i ve zprostředkovávání komunikace mezi jednotlivými členy organizované zločinecké skupiny a jejich zákazníky. Žalovaná v této souvislosti rovněž v návaznosti na shora citovaný rozsudek v trestní věci žalobce poukázala na to, že žalobce páchal zvláště závažnou trestnou činnost, a to na území více států při současné absenci polehčujících okolností, pročež mu byla vyměřena zvýšená sazba trestu odnětí svobody v délce trvání 4 let. Žalovaná zároveň uvedla, že žalobce s pácháním trestné činnosti přestal jen proto, že byl vězněn ve Spolkové republice Německo v roce 2009 a jeho roli převzal jiný odsouzený v téže trestní kauze. Žalovaná se tak neztotožnila s názorem žalobce, že jeho jednání bylo bezvýznamnou hrozbou pro veřejný pořádek, když nebylo lze ani odhlédnout od předchozí trestné činnosti žalobce z let 2000 – 2002 spočívající v odsouzení pro trestný čin výtržnictví a pro pokus trestného činu ublížení na zdraví (rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 4. 2001, sp. zn. 72 T 39/2001), pro které byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců se zkušební dobou v délce trvání 18 měsíců, a dále k trestu vyhoštění v délce trvání dvou let. Žalobce se přes uložený trest vyhoštění nadále zdržoval na území České republiky, za což byl posléze znovu odsouzen za trestný čin maření výkonu

úředního rozhodnutí. Žalobce se tak na území České republiky opakovaně dopouštěl trestné činnosti, čímž narušoval veřejný pořádek a zároveň dokazoval, jak malý respekt má k právnímu řádu České republiky. Žalovaná tak i přes časový odstup 7 let od spáchání poslední trestné činnosti, který byl dán zejména délkou vedeného trestního řízení a následným výkonem trestu žalobcem ve věznici s ostrahou, při vypořádání této odvolací námítky dospěla k závěru, že žalobce představoval aktuální, skutečné a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek na území České republiky.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě shrnul průběh správního řízení v prvním stupni a některé závěry uvedené správním orgánem prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí (str. 2 – 3 žaloby).
8. Žalobce Napadenému rozhodnutí vytkl, že žalovaná do jeho odůvodnění uvedla toliko domněnky, neboť sama žalovaná v Napadeném rozhodnutí zmínila, že *„nemá vlastně nic potvrzené“*. Žalovaná podle žalobce měla uvést důvody výroku svého rozhodnutí a měla rozebrat a zhodnotit podklady rozhodnutí a uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídila. Žalovaná tak podle žalobce nedostatečně posoudila dopad Prvostupňového rozhodnutí na soukromý, ale především na rodinný život žalobce. Nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí má podle žalobce spočívat i v tom, že *„povolení k trvalému pobytu bylo vydáno na základě i jiných relevantních dokumentů a to, že má na území ČR dvě nezletilé děti, které mají občanství ČR a nyní dočasně žijí v Rusku“*.
9. Žalobce dále v obecné rovině namítl, že žalovaná značně zjednodušila definici veřejného pořádku tak, jak ji uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151. Žalobce uvedl, že veřejný pořádek nepředstavuje obecně existující kategorii. Jednotlivé zákony, které užívají pojmu „veřejný pořádek“ (např. § 5 zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností nebo § 10 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích), se nevztahují k jednomu pojmu a neodkazují na jediný „veřejný pořádek“. Pojem „veřejný pořádek“ bylo tedy nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Žalobce deklaroval, že ani ke všem ustanovením zákona o pobytu cizinců, které se zmiňují o veřejném pořádku, však nelze podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu přistupovat jednotně, a při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet rovněž v kontextu daného ustanovení a zkoumat jeho účel, okolnosti jeho vzniku a původu, apod. Konkrétní závěry učiněné ohledně veřejného pořádku v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a používat v případě jiných ustanovení.
10. Následnou žalobní námitkou žalobce obšírně, nicméně s nízkou mírou vazby na projednávaný případ, brojil proti Napadenému rozhodnutí ohledně přiměřenosti zásahu Prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Odkazoval na článek 27 odst. 1 a 2 směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „**Směrnice**“), podle kterého smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, přičemž opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a

musí být založena výlučně na chování dotyčné osoby s tím, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Podle žalobce osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Žalobce rovněž připomněl, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Následně žalobce bez dalšího reprodukoval závěry judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva v cizineckých věcech, když pro takové posuzování správním orgánem musí být brány v potaz následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Žalobce poukazoval na to, že správní orgán musí při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vždy vycházet ze specifických okolností každého případu. Žalobce v této souvislosti poukázal na některé zásady upravené ve správním řádu. Na závěr této námitky žalobce v relaci k projednávanému případu stručně uvedl, že „(ž)alobce má dvě nezletilé děti, které mají české občanství a žijí u rodičů žalobce v Rusku - Dagestánu. Jejich matka je opustila, a když musel žalobce vykonat trest odnětí svobody, stará se o ně jeho rodina v Dagestánu, proto je velice důležité, aby je mohl jejich otec - žalobce doprovázet do ČR.“ Na jiném místě žaloby (bod. V., str. 6) pak žalobce v téže souvislosti konkrétněji, leč bez dalšího, uvedl, že již byl plně integrován a přijal způsob života v České republice, k níž má silné vazby, je plně soběstačný a svůj trest si již vykonal. Napadené rozhodnutí podle žalobceva názoru potvrdilo nepřiměřený zásah způsobený Prvostupňovým rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce, který může žalobci ublížit, protože „vyřízení nového pobytového povolení na Zastupitelském úřadě ČR v Rusku je vázána na poměrně dlouhé lhůty, přičemž výsledek je nejistý“. Napadeným rozhodnutím tudíž podle žalobce nebyla nalezena spravedlivá rovnováha mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a zájmem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života, a proto je Napadené rozhodnutí nepřiměřené a má „diskriminující dopad“.

11. Žalobce uzavřel, že Napadené rozhodnutí je nezákonné, a navrhl, aby soud Napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
12. Žalobce pak spolu s podáním ze dne 2. 8. 2016 předložil soudu svou fotografii v přítomnosti svých dvou dcer, kterou doprovodil komentářem, že se jednalo o fotografii

pořízenou cca před měsícem (tj. na začátku července 2016), a to v průběhu jejich pobytu v Ruské federaci.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 8. 2016 především odkázala na svou argumentaci použitou již v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
14. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná konstatovala, že se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí obsáhle a přezkoumatelným způsobem vyjádřila k aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž obsáhlé odůvodnění nepostrádalo ani Prvostupňové rozhodnutí. Zároveň zopakovala, že žalobce představuje závažnou a stále aktuální hrozbu pro veřejný pořádek v České republice, a to se zřetelem na jeho trojí trestní odsouzení, z nichž poslední vedlo k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobce na 4 léta. Všechny tyto skutečnosti přitom byly správními orgány řádně opřeny o spisový materiál, když trestní rozsudky žalobce byly založeny do spisu, zatímco žalobce pro podporu svých tvrzení nenavrl jediný důkaz. Není tedy pravdou, že by správní orgán prvního stupně, resp. žalovaná, rozhodovaly na základě domněnek. Naopak žalovaná poukázala na to, že žalobce neustále nevěrohodně ve sporu poukazoval na své nezletilé děti, o jejichž pobytu nebylo ani pro nesoučinnost žalobce nic bližšího zjištěno a které nevykonávaly v České republice ani povinnou školní docházku. Žalobce podle žalované v rámci správního řízení nejprve tvrdil, že děti žalobce žily se svou matkou na území Spolkové republiky Německo, přičemž žalobce je mohl právě díky pobytovému oprávnění navštěvovat, ovšem v žalobě již žalobce uvedl, že jeho děti žijí v Dagestánu u rodičů žalobce a matka je opustila. Tento stav, kdy se o děti žalobce starali jeho rodiče v Dagestánu, přitom trval i po dobu výkonu trestu žalobcem. Podle názoru žalované se tak žalobce o své děti nestaral, přičemž na území České republiky se jeho rodinný život vůbec nerealizoval. Žalovaná tedy uzavřela, že argumentace žalobce ohledně zásahu do jeho rodinného života byla pouze účelová, tudíž nelze zrušení oprávnění žalobce k trvalému pobytu ze strany správních orgánů vnímat jako nepřiměřené.
15. Co se týče žalobcem namítané nepřiměřenosti Prvostupňového rozhodnutí, žalovaná kontrovala, že veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku v České republice v projednávané věci výrazně převážil nad individuálními zájmy žalobce, když jeho vazby k České republice byly oslabeny jednak výkonem čtyřletého trestu odnětí svobody, ale i v důsledku jeho předchozího pobytu ve Spolkové republice Německo, kde páchal závažnou organizovanou trestnou činnost. Žalovaná zároveň rozporovala tvrzení žalobce, že byl v České republice plně integrován a přijal zdejší způsob života, když byl v České republice ve třech případech trestně odsouzen.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

17. Soud připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 2. 8. 2016, čj. 10 A 123/2016 - 28, žalobě odkladný účinek nepřiznal.
18. V posuzované věci bylo správním orgánem prvního stupně žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to v důsledku opakovaného pravomocného odsouzení za trestnou činnost.
19. Podle § 871 odst. 1 písm a) zákona o pobytu cizinců platí, že *„(m)inisterstvo (vnitřní) rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“*
20. Z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se podává, že *„(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*
21. K jednotlivým žalobním námitkám zdejší soud v obecné rovině předesílá, že jsou konstruovány velmi obecným způsobem, když žalobce z argumentace založené na odkazovaném právním a judikatorním rámci nevyvozuje žádné konkrétní implikace do projednávané věci či dopady do svého právního postavení.
22. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
23. Městský soud se tak žalobním námitkám vzhledem k jejich obecnosti mohl věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se z níže vyložených důvodů v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou již dříve žalovaná uvedla v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
24. Pokud jde o žalobcem obecně uchopenou a blíže nerozvedenou námitku nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí, kterou žalobce poukazoval na to, že žalovaná do odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedla pouze domněnky, když podle svého vlastního tvrzení žalovaná *„nemá vlastně nic potvrzené“*, resp. že žalovaná měla uvést důvody výroku Napadeného rozhodnutí a zhodnotit podklady, přičemž nedostatečně

posoudila dopad Prvostupňového rozhodnutí na soukromý a zejména na rodinný život žalobce, soudu nezbylo, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí.

25. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
26. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
27. Soud ověřil, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněla reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaná zabývala, byť tak v některých případech učinila společně s ohledem na obsahovou souvislost jednotlivých námitek, vyslovila k nim své závěry, přičemž připojila úvahy, jimiž byla při vypořádání té které námitky vedena.
28. Žalobce ostatně v podané žalobě ani neoznačil tvrzení či důkazy, které snad zůstaly dle jeho názoru zcela nevypořádány, resp. které byly vypořádány nedostatečně. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná považovala procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních

orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek. Žalovaná své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, její právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.

29. Soud v této souvislosti pro úplnost poznamenává, že jediným případem nejistoty, na který žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí výslovně poukázala, byla okolnost, že neznala skutečné místo pobytu dvou dcer žalobce, resp. jí nebylo známo, zdali tyto děti žalobce již nebyly v důsledku nehody po smrti. Ověření této informace přitom bylo především v samotném zájmu žalobce, přesto žalobce žádnou součinnost správními orgány v projednávané věci neposkytl. Soud v tomto směru nepřehlédl, že žalobce v průběhu předmětného správního řízení nevyvíjel v zásadě žádnou aktivitu. Nereagoval na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 1. 2016 k seznámení se s podklady pro vydání Prvostupňového rozhodnutí, přičemž předtím neposkytl součinnost ani v návaznosti na adresnou výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 11. 2015, čj. OAM-798-28/ZR-2015, aby sdělil místo pobytu svých dvou nezletilých dětí. Žalovaná přitom v této souvislosti v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedla, že pobyt obou dětí nebyl na území České republiky nikterak prokázán od konce roku 2006, kdy se rodina naposledy zdržovala v Praze. Soud zároveň nepřehlédl, že sám žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, že obě jeho nezletilé děti, které mají české občanství, žijí u rodičů žalobce v Ruské federaci – Dagestánu, a to již minimálně od doby, kdy je opustila matka a žalobce jako otec nastoupil výkon trestu odnětí svobody v České republice. Jiné vyjádření nejistoty ohledně zjištěného skutkového stavu však z odůvodnění Napadeného rozhodnutí soudu nevyplývá, byť žalobce eufemisticky deklaroval, že žalovaná neměla v odůvodnění Napadeného rozhodnutí „*vlastně nic potvrzené*“.
30. Právě skutečnost, že v řízení nebylo prokázáno, že by se děti žalobce zdržovaly na území České republiky, považoval spolu se žalovanou i zdejší soud za jedno z relevantních skutkových východisek pro posouzení přiměřenosti zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu a jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce (k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců srov. dále).
31. Obdobně soud žalobci nepřisvědčil ani v námitce nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí z důvodu, že „*povolení k trvalému pobytu bylo vydáno na základě i jiných relevantních dokumentů a to, že má na území ČR dvě nezletilé děti, které mají občanství ČR a nyní dočasně žijí v Rusku*“. Žalobci podle názoru soudu zjevně uniká výše vyložená podstata institutu nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, pokud se zcela mimo rámec projednávané věci odvolává jednak na blíže jím nespecifikované „*jiné relevantní dokumenty*“, které měly v minulosti význam pro udělení nyní rušeného trvalého pobytu, jež současně, jak sám žalobce nyní v žalobě upozornil, byly beztak překonány v důsledku faktického vývoje spočívajícího zejména v tom, že děti žalobce minimálně v době podání žaloby „*dočasně žijí v Rusku*“. Jak bylo uvedeno výše, byla to právě skutečnost, že v řízení nebylo prokázáno, že by děti žalobce žily na území České republiky, jak správně uzavřel správní orgán prvního stupně a jak aprobevovala žalovaná v Napadeném rozhodnutí, jež sehrála významnou roli při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Nyní žalobcem přinášené dodatečné informace tak vlastně jen vhodně zapadají do skutkového stavu zjištěného v projednávané věci správními orgány obou stupňů, aniž by však současně měly zásadní vliv na změnu právního hodnocení projednávané věci.

32. Soud dále přistoupil k vypořádání žalobní námitky, v níž žalobce zpochybňoval žalovanou provedené definiční vymezení pojmu veřejný pořádek, s nímž operuje § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když toliko v obecné rovině konstatoval, že „veřejný pořádek“ není obecná kategorie, přičemž obsah tohoto pojmu je třeba nalézat vždy ve specifickém kontextu daného ustanovení a hodnotit jej podle jeho účelu a okolností jeho vzniku.
33. Soud tuto žalobní námitku žalobce shledal ve vztahu k projednávané věci odtažitou, neboť v ní žalobce nijak nepředestírá svůj vlastní výklad a nepředkládá konkrétní argumenty svědčící pro závěr o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí. Z žalobní argumentace není zřejmé, v čem (a zdali vůbec) žalobce spatřoval nesprávnou aplikaci pojmu veřejného pořádku ve vztahu k projednávané věci. Soud proto v obdobné míře obecnosti odpovídající uvedenému okruhu námitek z níže uvedených důvodů uzavírá, že Napadené rozhodnutí není v daném ohledu stíženo vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát.
34. Soud upozorňuje, že problematika posuzování závažného narušování veřejného pořádku, jež je žalobci vytýkáno Prvostupňovým rozhodnutím i Napadeným rozhodnutím, byla v minulosti opakovaně předmětem posuzování správních soudů. Nejvyšší správní soud např. ve svém recentním rozsudku ze dne 19. 2. 2019, čj. 8 Azs 369/2018 - 40, uzavřel, že *„(p)ři rušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není rozhodné, co bylo příčinou jednání ohrožujícího bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušujícího veřejný pořádek; podstatná je povaha tohoto jednání, kdy k němu došlo a zda držitel povolení k trvalému pobytu následně vedl řádný život (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011 - 146)... Posouzení resocializace cizince by bylo namíste například tehdy, jednalo-li by se o cizince, který veřejný pořádek narušil před značnou dobou a od té doby vedl řádný život; tak tomu však v souzeném případě nebylo.“* Nejvyšší správní soud přitom na daném skutkovém půdorysu (recidiva u drogové trestné činnosti) doplnil, že *„(m)inisterstvo vnitra uvedené vyhodnotilo jako závažné narušení veřejného pořádku, zdůraznilo, že recidiva velmi zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku, toto narušení je velmi aktuální a též je pravděpodobné, že se stěžovatel znovu dopustí protiprávního jednání a veřejný pořádek tak bude opět závažným způsobem narušen. ... Žalovaná dospěla k závěru, že trestní řízení ani uložené tresty nemají na stěžovatele potřebný výchovný vliv, což zvyšuje pravděpodobnost, že veřejný pořádek naruší i v budoucnu.“*
35. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu odpovídají ustálené rozhodovací praxi správních soudů k aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v tomto směru judikuje, že je *„třeba přihlídnout ke všem relevantním okolnostem. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS)“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, čj. 5 Azs 274/2016 - 42). V žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 3 As 4/2010, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že *„[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“*. Rozšířený senát se v citovaném usnesení zabýval převážně výkladem § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu

cizinců, který upravuje problematiku správního vyhoštění. V rozsudku ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011 - 148, však Nejvyšší správní soud dovodil, že „[z]ávěry vyslovené rozšířeným senátem v citovaném usnesení lze proto vztáhnout i na výklad § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy na případy zrušení trvalého pobytu cizince z důvodu závažného narušení veřejného pořádku“. V rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 1 Azs 251/2016 - 46, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „(s)tejně tak je třeba dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů“.

36. Soud přitom v reakci na shora reprodukované obecné námitky žalobce uzavírá, že správní orgány ve svých rozhodnutích právě připomenuté judikatorní mantinely respektovaly a všem z nich vyplývajícím požadavkům dostály. Žalobce ostatně v podané žalobě nikterak konkrétně nespécifikoval, jaká hlediska měly správní orgány v posuzované věci opomenout, ani nenamítal, že by ve vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům nemajícím oporu ve skutkovém stavu věci.
37. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí v přímé vazbě na Prvostupňové rozhodnutí podle přesvědčení soudu řádně vysvětlila, v čem spatřuje závažnost ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, resp. závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgán prvního stupně žalobci v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí velmi obsáhle a s odkazy na relevantní judikatorní mantinely vyložil, v čem konkrétně spatřoval hrozbu závažného narušování veřejného pořádku žalobcem. Učinil tak s odkazem na opakovaně páchanou trestnou činnost v minulosti, která zahrnovala jak trestnou činnost povahy násilné, tak závažnou organizovanou trestnou činnost, v důsledku níž byl žalobce pravomocně potrestán nepodmíněným trestem odnětí svobody, a pro kterou byl žalobce rovněž Policií ČR, ÚOOZ, nedoporučen k dalšímu setrvání na území České republiky. Zabýval se přitom podrobně právě judikatorně akcentovaným hlediskem povahy protiprávního jednání žalobce. Neopomněl pak uvést ani své závěry k míře pravděpodobnosti, že ze strany žalobce hrozí další závažné narušování veřejného pořádku i do budoucna, když uvedl, že nelze vyloučit pokračování v protiprávním jednání, pro které byl naposledy odsouzen, resp. „...pokud správní orgán rekapituluje chování cizince během jeho pobytu v ČR, pak se nedá v žádném případě vyloučit, že se další protiprávní činnosti bude cizinec znovu dopouštět“ (viz str. 2 – 4 odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí). Žalovaná v této souvislosti v Napadeném rozhodnutí zdůraznila, že „(o)dvodatel se ...trestné činnosti dopustil v době, kdy v České republice žádal o azyl. Odvovatel hledal na území ochranu před údajným nebezpečím, jež mu hrozilo v jeho domovském státě, přesto neváhal veřejný pořádek v České republice vážně narušit... Odvovatel ...narušil veřejný pořádek opakovaně. Absolvované trestní řízení v roce 2001 a v roce 2003 zřejmě nemělo na odvovatele žádný výchovný vliv, když v letech 2008 až 2009 neváhal páchat závažnou trestnou činnost jako člen organizované zločinecké skupiny.“ (str. 8 odůvodnění Napadeného rozhodnutí). Kromě toho žalovaná rovněž ohledně nebezpečnosti protiprávního jednání žalobce na str. 7 odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedla, že „(p)říslušné útvary Policie České republiky (ve spolupráci s orgány ve Spolkové republice Německo) měly závažné podezření, že mezi záznamníky předmětné zločinecké skupiny patřili i členové organizace Jammat Shariat, jež je radikální a militantní islámskou skupinou v Dagestánu a Čečensku...“
38. Soud se se stanoviskem správních orgánů ztotožňuje a podotýká, že ze skutkových okolností, na něž odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí upozorňuje, lze skutečně usuzovat na neúctu žalobce k právnímu řádu České republiky a jeho neochotu se jeho regulací podřizovat, a to s vysokou měrou pravděpodobnosti rovněž do budoucna. Soud

v tomto ohledu považuje za významné, že škála žalobcem páchané trestné činnosti byla velmi pestrá, počínaje jednáním povahy násilné, přes nerespektování trestu vyhoštění z území České republiky na dva roky a končící v závažné organizované trestné činnosti žalobce spočívající v padělání a pozměňování veřejné listiny ve zločinném spolčení, která měla dokonce mezinárodní rozměr. Žalobce se nadto naposledy zmíněné trestné činnosti dopustil (optikou okamžiku vydání Prvostupňového rozhodnutí) v nedávné době, jak rovněž požaduje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017 - 31).

39. Soud tak neshledal v postupu správních orgánů jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování „závažného porušování veřejného pořádku“, naopak oceňuje pečlivost, s jakou správní orgány v projednávané věci formulovaly odůvodnění správní rozhodnutí obou stupňů.
40. Žalobní námitky tyto závěry zpochybňující byly dle přesvědčení soudu v souladu s dříve uvedeným toliko nekonkrétně formulované, nadto pak nepředstavovaly adekvátní reakci na obsah odůvodnění obou rozhodnutí, v nichž vyslovené meritorní závěry odpovídají shora vyloženým zákonným a navazujícím judikatorním mantinelům. Soud v tomto směru opětovně zdůrazňuje, že žalobce konkrétně nespecifikoval, jaká hlediska aplikace § 87l odst. 1 písm. a) měly správní orgány v posuzované věci případně opomenout, ani nenamítal, že by ve vztahu k některým z kritérií dospěly k chybným závěrům.
41. Soud je tedy s ohledem na shora uvedené přesvědčen, že správní orgány správně vyhodnotily jednání žalobce, pro která byl pravomocně odsouzen, přičemž zcela v souladu s relevantní rozhodovací praxí správních soudů zohlednily především jejich celkové množství, četnost spáchání, formu zavinění a v případě posledního trestného činu rovněž způsob jeho provedení, jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, čj. 1 Azs 251/2016 - 46). Soud jejich závěry beze zbytku sdílí a uzavírá, že v případě žalobce byly naplněny předpoklady pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
42. Konečně soud přistoupil k vypořádání posledního okruhu žalobních námitek. Rovněž v žalobních námitkách poukazujících na vady v posouzení přiměřenosti zásahu zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky do soukromého a rodinného života žalobce opět jen s velmi neurčitými implikacemi pro nyní projednávanou věc, z větší části toliko selektivně shrnuje některé aspekty dosavadní judikatorní praxe soudů, resp. reprodukuje závěry uvedené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, čj. 9 Azs 137/2014 - 47, aniž by na tento rozsudek ovšem formálně odkázal. Žalobce tedy bez dalšího popisuje, jaké podmínky by podle právního názoru Nejvyššího správního soudu měl splňovat zásah do soukromého nebo rodinného života, aby jej bylo možno považovat za přiměřený, aniž by však současně identifikoval, které z judikatorní praxe aprobovaných kritérií posuzování přiměřenosti žalovaná v Napadeném rozhodnutí nezohlednila, popř. zohlednila nedostatečně, chybně či v rozporu se skutečným stavem věci. Žalobce fakticky toliko poukazoval na některé skutkové okolnosti, především, že žalobce má dvě nezletilé děti, které jako čeští občané žijí v ruském Dagestánu u jeho rodičů, a v obecně rovině Napadené rozhodnutí označil za nepřiměřené. Podle žalobce je pro něj důležité, aby své dcery mohl doprovázet do ČR, přičemž vyřízení nového pobytového povolení je časově náročné a výsledek nejistý.

43. I této žalobní námitce se soud mohl v souladu s výše popsány úvahami věnovat toliko v takové míře obecnosti, v jaké ji žalobce vznesl. Soud zcela přisvědčuje žalobci v jím připomenutých obecných východiscích aprobovaných judikatorní praxí ve vztahu k posuzování otázky přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, jemuž je zrušováno povolení k trvalému pobytu. Se zřetelem k tomu, že jsou oběma účastníkům tyto závěry nepochybně známy, jak z jejich podání vyplývá, soud na ně na tomto místě pro větší stručnost v obecné rovině odkazuje.
44. Soud dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a navazující judikatorní praxe v posuzované věci plně dostály a ztotožňuje se zcela s jejich závěry o tom, že zrušení trvalého pobytu nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za nepřiměřené.
45. Správní orgány na daném skutkovém půdorysu řádně zohlednily všechna relevantní kritéria, v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015 - 30, opomenuly toliko ta hlediska, jež nebyla v projednávané věci významná, resp. ve vztahu k nimž nebyly v řízení zjištěny žádné relevantní okolnosti. Správní orgány tedy zkoumaly všechny relevantní faktory přiměřenosti. Podrobně se sice nevyjádřily ke všem aspektům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale odpovídajícím způsobem hodnotily ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo.
46. Správní orgány tak v posuzované věci především zohlednily zejména závažnost protiprávního jednání cizince spočívající v opakované závažné trestné činnosti, naposledy s mezinárodním prvkem a ve zločinném spolčení, skutečnou délku pobytu cizince na území České republiky se zřetelem k jeho částečnému pobytu ve Spolkové republice Německo, jakož i času strávenému ve výkonu čtyřletého trestu odnětí svobody ve Věznici Plzeň, jeho dobrý zdravotní stav, povahu a pevnost, resp. spíše absenci či chatrnost rodinných vztahů žalobce k manželce, resp. k oběma dcerám, o něž se nestaral, ekonomické poměry žalobce s tím, že konstatovaly, že žalobce není k území České republiky vázán vlastnictvím žádné nemovitosti, a taktéž zhodnotily, že důvodem pevnější ekonomické vazby není ani jeho účast ve společnosti ARIZONA 111 s.r.o., která nemá žádný k území specificky vázaný předmět činnosti, a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, tedy k Ruské federaci, kterou žalobce opustil jako dospělý, tj. po vybudování dostatečného pouta k zemi původu, při znalosti reálií i jazyka země žalobcova původu, kde navíc žijí jeho rodiče a pravděpodobně i jeho obě dcery. K naposledy uvedené podmínce přitom sám v podané žalobě, resp. v jeho dalším podání, kterým předložil fotografii pořízenou v Rusku v červenci roku 2016, otevřeně sdělil, že obě jeho dcery jsou v péči jeho rodičů a žijí u nich v Ruské federaci, protože matka je opustila. Žalovaná, jakož i správní orgán prvního stupně, pečlivě a řádně vyhodnotily všechna pro věc relevantní kritéria posuzování přiměřenosti zásahu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života žalobce, přičemž je podložily relevantními a prokázanými skutkovými zjištěními.
47. Žalovaná již v rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí (str. 5 – 7 Napadeného rozhodnutí) uspokojivě vypořádala obdobnou žalobcovu odvolací námitku, kterou se žalobce rovněž dovolával nepřiměřenosti zásahu Prvostupňového rozhodnutí spočívajícího ve zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí přehledně a věcně shrnula situaci žalobcova soukromého nebo

rodinného života v relaci k území České republiky a zdůraznila, že se rodinný život žalobce na území České republiky vůbec nerealizoval. V této souvislosti zdejší soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017 - 31, z něhož vyplývá, že „(p)ři stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.“ Tento závěr lze přitom vhodně aplikovat i na nyní projednávanou věc, z níž je patrné, že žalobce k území České republiky vlastně nic z jeho rodinných pout nevázalo, tudíž mu není předmětným zásahem, čili zrušením povolení k trvalému pobytu, jeho rodinný život znemožňován, čímž je dle soudu zároveň dále oslabena povinnost státu umožnit žalobci přenášet si svůj soukromý a rodinný život na území České republiky.

48. Ke stejnému právnímu závěru jako správní orgány v projednávané věci přitom dospěl i zdejší soud. Žalovaná dle přesvědčení soudu náležitě zohlednila, že žalobce měl rodiče i obě nezletilé dcery v ruském Dagestánu, nikoliv v České republice, a jeho manželka, která se se žalobcem nejen po celou dobu výkonu trestu nestýkala, navíc žila ve Spolkové republice Německo. Žalobce přitom sám nepředložil v rámci správního řízení žádný důkaz svědčící o opaku, tj. že k České republice přes zjištění správního orgánu prvního stupně přece jen nějaká relevantní pouta a vazby má, resp. ani správnímu orgánu prvního stupně neposkytl žádnou součinnost, a to dokonce ani k výslovné písemné výzvě správního orgánu prvního stupně stran prokázání skutečného místa pobytu jeho nezletilých dcer. Tímto postojem žalobce ostatně dále podpořil závěr o neúčtě k českému právnímu řádu, když se protivil povinnosti takovou součinnost správnímu orgánu prvního stupně poskytnout. Soud zároveň v tomto směru poukazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018 - 34, když deklaroval, že „(p)řestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“ V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „(j)e totiž iluzorní představa, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez součinnosti s účastníkem řízení zjistit veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života“. Proto zdejší soud žalobcovu nečinnost v projednávané věci nutně přičítá i ve světle těchto judikatorních závěrů k tíži žalobci samotnému.
49. Žalovaná podle přesvědčení soudu rovněž náležitě zohlednila existující ekonomické vazby žalobce k území České republiky, které také neshledala ve vztahu k přiměřenosti zrušovaného povolení žalobce k trvalému pobytu jako excesivní. S tímto hodnocením žalované se rovněž soud ztotožnil, žalobce ostatně v žalobě nesprávnost ekonomického posouzení konkrétně nenamítal.

50. Soud při vypořádávání této žalobní námitky rovněž upozorňuje na výmluvnou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu v případech, které jsou srovnatelné s právě projednávanou věcí žalobce. Jak Nejvyšší správní soud uzavřel v rozsudku ze dne 14. 3. 2017, čj. 5 Azs 274/2016 - 42, neměl-li stěžovatel na území České republiky v době rozhodování správních orgánů majetek ani rodinu, resp. zde nepracoval, „*nedá se hovořit o tom, že by na území České republiky měl vytvořené silné vazby, ať rodinné či sociální. Nelze pominout ani skutečnost, že po většinu doby, po kterou mu byl povolen trvalý pobyt na území České republiky, pobýval buď v zahraničí, anebo byl ve vazbě či ve vězení. K určitému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele samozřejmě může dojít, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že na území České republiky žije syn stěžovatele. Nejvyšší správní soud ovšem neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku stěžovatelem a zásahu do stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život.*“ Soud přitom doplňuje, že na rozdíl od Nejvyšším správním soudem řešené věci v tomto případě nebylo prokázáno, že by dcery žalobce na území ČR žily, naopak z vyjádření žalobce plyne, že dcery vychovávali a vychovávají rodiče žalobce v zahraničí, konkrétně v zemi původu žalobce, čímž jsou podle soudu naopak posíleny vazby k původní zemi původu žalobce, nikoliv tedy jeho vazby k území České republiky. I proto soud dospívá k závěru, že tato námitka žalobce je nedůvodná.
51. Soud dále poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, čj. 1 Azs 251/2016 - 46, z nichž plyne, že „*(p)okud chtěl stěžovatel žít rodinný život v České republice, měl tak činit namísto páčání závažné trestné činnosti, neboť si musel být vědom, že svým jednáním může mj. ohrozit i svůj pobytový status.*“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2014, čj. 2 As 69/2013 - 35, s relevancí pro nyní projednávanou věc uvedl, že „*[f]akt, že rodina stěžovatele již dříve dočasné odloučení překonala, jistě implikuje předpoklad, že tomu tak bude i nyní. Půjde nepochybně o citelný zásah do rodinného soužití (rozhodnou-li se manželka a dcera stěžovatele nenásledovat), z ničeho však neplyne, že by šlo o zásah nepřiměřený či neodůvodněný. Stěžovatel nesmí opomínat, že do současné složité situace se dostal především sám svým vlastním jednáním, kdy na území ČR porušoval dlouhodobě právní předpisy na úseku pobytu cizinců a opatřil si padělaný doklad totožnosti.*“ V projednávaném případě přitom manželka žalobce nenásledovala, když žila v trvalém odloučení od zbytku rodiny ve Spolkové republice Německo, nenásledovaly ho však dle všeho ani žalobcovy dcery, které na území České republiky mj. v době výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobce ani nežily. Ani v tomto směru tedy nelze přisvědčit žalobci, že by měl být zásah do jeho soukromého nebo rodinného života v důsledku odebrání povolení k trvalému pobytu nepřiměřený.
52. Soudu proto za této situace nezbylo, než jako nedůvodnou odmítnout rovněž obecně formulovanou námitku žalobce, že Napadené rozhodnutí mělo „*diskriminující dopad*“. Již jen z výše stručně představeného judikatorního rámce lze uzavřít, že správní soudy v mnohých případech nižší intenzity závažného narušení veřejného pořádku a současně při vyšší míře intenzity zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, nežli tomu je v nyní projednávané věci žalobce, potvrdily jako přiměřená, tudíž správná a zákonná, ta správní rozhodnutí správních orgánů včetně správních rozhodnutí žalované, která rušila z obdobných důvodů cizincům pobyt k trvalému pobytu. Diskriminační prvek tak zdejší soud v případě žalobce a Napadeného rozhodnutí neshledal.
53. Soud naopak jako pro věc zcela bezvýznamnou shledal tu část námitky, v níž žalobce svou pozici ve vztahu k nepřiměřenosti zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému

pobytu hájil tím, že vyřízení nového pobytového oprávnění je časově náročné a co do výsledku problematické. Tuto argumentaci nepovažuje soud za jakkoli ověřitelnou, čili ji má za spekulativní, neboť se v ní neuvádí, o jaký typ pobytového povolení by žalobce hodlal žádat a z čeho pro takový závěr vychází. Předmětná námitka pak především postrádá jakoukoli věcnou souvislost a relevanci pro posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce ve světle výše připomenutých hledisek.

54. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
55. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. srpna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

